

Багряне небо (Алія Уеллс, Глалгар, 2380 рік)

Темрява. Все життя боялася темряви. Хоча боялася, скоріше, не самої темряви, а того, що може в ній ховатися. Просто боротися зі страхом, якщо темрява довкола тебе. Достатньо розвіяти її ліхтариком. Але якщо темрява всередині, залишається лише сподіватися і чекати на рятівний спалах.

І ось цей момент настав. Через століття, а може лише через кілька хвилин спалах осяяв свідомість і я знову стала відчувати, знову стала дихати, знову стала жити. Яскраве світло проривалося крізь закриті повіки та знадобилося кілька секунд, щоб звикнути до нього.

Нарешті я розплющила очі. Нічого незвичайного. Я лежала у своїй кріокамері в крайньому ряду "м'ясосховища", як весело називала цей відсік команда на десантному кораблі «Деллінг». У камері навпроти лежав мій бойовий товариш Коротун Мо. Він, мабуть, прокинувся раніше і тепер відверто вирячився на мене, навіть не намагаючись приховати свою зацікавленість.

— Мо, ти б свою чоловічу гідність хоч долонькою прикрив, а то відморозиш, — спробувала сказати я, але з горла вирвався лише здавлений хрип. Між рядами кріокамер стояли лави. Корабельна команда послужливо поклала на них наш одяг. Хоча, можливо, він лежить тут відколи ми його зняли.

Великих зусиль вартувало вилізти з камери й сісти на лаву. Все тіло було налитим свинцем, а м'язи рухалися немов із запізненням. Ще більших зусиль знадобилося, щоб одягнутися. За цей час я встигла озирнутися довкола. Старбак уже пішла, Великий Бос все ще продирав очі, а Фобос і Деймос знову сперечались де чії штани. Все як завжди...

Я глянула на невелике табло над виходом, яке показувало час.

— Вісімдесятий рік!? — Здивувалася я вголос. — Ці чорти з командування майже два роки нас морозили! Не можна було додому відправити?

— Хвостик, а ти хіба не знала? — відповів Бос. — Ми десант. Додому нас відправлять хіба в труні.

Було справді прикро. За той час, що лежиш у кріокамері, гроші не капають!

— Перший взвод, зібратися у відсіку три для брифінгу. Другий взвод, зібратися... — заторохтів динамік гучного зв'язку голосом бортового комп'ютера. Це означало, що немає часу відлежуватися і починається реальна служба.

Наше відділення прибуло в третій відсік останнім. До початку брифінгу було ще кілька хвилин. Сіли як завжди на останній ряд. Я сіла майже на краю: між Великим Босом та братами — марсіанами. Це щоб бути подалі від Мо! Якщо він знову почне свої підкати, я не зможу втриматися, щоб не зламати йому носа.

За хвилину до початку брифінгу до відсіку зайшов сержант Спаркс — командир взводу (і нашого відділення за сумісництвом). Він зупинився поруч із великим екраном на стіні. Повільно приглушили світло і на екрані з'явилося обличчя генерала Крейга, який командував усім десантом на цьому кораблі.

— Солдати! — Заговорив він з екрану. — Я вже бачу кінець війни. Від нього нас відокремлює лише один крок та ім'я йому — Банглаар. Ми знаходимося на околиці системи Глалгар, на межі систем чотирируких. Банглаар є найбільшим стратегічним пунктом у цьому секторі. Взявши його, ми позбавимо ворога будь-якої можливості контратакувати. Ми ізолюємо наші світи від агресора та зможемо нівелювати загрозу! Але не варто думати, що це буде легко. Планету

охороняє флот із тисяч кораблів. ВКС кілька місяців ведуть бої у системі, секунда за секундою відвойовуючи простори для нашого фінального кидка. Десантування заплановано на чотирнадцяте липня. У вас усіх є сімдесят дві години, щоб прийти до тям після сну і бути готовими до бою. Це буде слава битва! Будьте готові віддати життя за свій обов'язок і тоді вам виділять найкращі місця у Вальхаллі.

Коли генерал закінчив, у залі піднявся гул. На перших рядах вже рвалися в бій, там сиділо нове поповнення. Бувалі на центральних рядах почали негучно це обговорювати. Ветерани на останніх лише обмінялись поглядами між собою.

Щоразу, коли хтось говорив про обов'язок, це викликало у мене змішані почуття. Мимоволі в голові виникало питання «Де мої гроші?!». Я пішла до армії не за покликом боргу. І не тому, що народившись в окупації, хотіла помститися. Велику роль у цьому відіграв, ясна річ, батько. Він був військовим не в першому поколінні й з дитинства привчав мене до дисципліни. Мама, звичайно ж, була проти. Після того, як батько загинув, вона взагалі чути нічого не хотіла про армію і навіть намагалася підкупити директора, щоби мене вигнали з кадетського училища. В армію я пішла тільки тому, що нічого іншого з мене не вийшло б.

Армія була для мене всім. Сержант Спаркс практично замінив мені батька ... Проте шалено хотілося додому. Після цілого року, протягом якого ми ганяли диверсантів у сузір'ї Орла, я сподівалася, що нам дадуть відпустку. А натомість нас заморозили на два роки й тепер знову кидають у м'ясорубку!

З роздумів мене вирвав стук кулаком по кафедрі та владний рев Спаркса “А тепер тиша!”

— Отже, — повів він далі спокійно, — зараз я трохи введу вас в курс справ. Більш докладні інструкції будуть видані безпосередньо перед висадкою.

Спаркс трохи розповів що сталося за останні два роки, для тих хто цей час проспав, потім коротко окреслив ситуацію на нашій ділянці фронту і загальні риси майбутньої операції. У цілому все виглядало стандартно — прорвати орбітальне кільце, викинути десант, знищити засоби протиповітряної оборони й тримати плацдарм для основних наземних сил.

Після брифінгу, як завжди, був сніданок. Великий Бос знову розповідав, що на «Форсеті» і баланда смачніша, і лавки м'якші. Фобос і Деймос змагалися в анекдотах, а Мо і Спаркс обговорювали «стратегії й тактики». Тільки Старбак їла мовчки. Зараз навіть і не згадати, який у неї був голос, так рідко вона з кимось розмовляла. Її перевели до нашого взводу відносно недавно, коли її сьомий взвод розформували через втрату половини особового складу. Подейкували, що на одному із завдань її відділення потрапило в засідку і вона єдина, хто вижив. По ній і не скажеш, що вона взагалі здатна десь вижити. Висока і худа, хоча жилиста. Злегка розкосі вузькі очі типові для марсіан. Її коротке волосся було сивого кольору, і було незрозуміло, натуральне воно чи фарбоване.

Поснідавши, сержант погнав усіх у спортзал. Майже дві години він ганяв нас по тренажерах, періодично мотивуючи стусанами. Старбак весь цей час розлючено біла грушу, немов загальна програма тренувань не для неї, а Спаркс чомусь не зважився її в цьому дорікнути.

Після спортзалу всіх перевіряли в медичному блоці на наявність зрозумілих тільки їм відхилень. Тут також все стабільно. Спаркс сказав, що з усіх підрозділів наш найкраще пережив заморозку. Сумнівний привід для гордості.

У всьому іншому день пройшов повсякденно: заняття з тактики, обід, заняття з вогневої, ще раз спортзал, трохи стройової, вечере...

Після вечері був особистий час — дві години до відбою. Половина взводу тусувалася в кают-компанії, друга половина, до якої входила і я, — на кубрику (на який перетворилося наше "м'ясосховище"). Ряди кріокамер в'їхали до підлоги. Тепер на їхньому місці красувалися ряди двоярусних ліжок та шафки з особистими речами. Біля комунікаційних терміналів на дальній стіні, а таких було лише п'ять, зібралася ціла черга. Кожен хотів прочитати листи, що надіслали з дому за весь цей час.

У мене такого бажання не було. Здається, що всі родичі заочно поховали мене тільки-но я зайшла за ворота військової частини. За три роки в армії я отримала лише один лист і то від зведеної сестри. Банальна листівка з днем народження.

Я просто лежала на своїй верхній полиці й ліниво дивилася на всіх зверху. Кожен був зайнятий улюбленою справою — Великий Бос чистив свій величезний архаїчний пістолет, який я бачила тільки на старих фотографіях, Фобос перекидався з Деймосом у доміно, Спаркс читав якусь книгу, а Мо вправлявся в армрестлінгу з якимсь бугаєм із третього відділення. Старбак ніде не було видно. Можливо вона в кают-компанії, а може ще десь. Командування не забороняло, але й не схвалювало коли солдати вешталися по кораблю будь-де. Мені не хотілося ні про що думати, навіть про скору посадку. Нехай Спаркс про це думає, він командир і краще знає!

Я знала Спаркса ще з кадетського училища, де він був куратором мого курсу. Через нього до мене і причепилась така дурна кличка — Хвостик. І здається не через моє тоді ще довге руде волосся, яке я збирала у хвостик. Навіть незрозуміло, як Спаркс потрапив сюди та знову став моїм командиром? Спочатку навіть ходили чутки, що в нас зі Спарксом нестатутні стосунки сексуального характеру. Хоча, з іншого боку, Спаркс був не таким вже й поганим варіантом, попри те, що він був майже вдвічі старший за мене. Високий, статний, він мав темне, злегка посріблене сивиною волосся, пострижене чітко за статутом, і дуже уважні карі очі. Коли він був поруч, я почувалась спокійніше. Він завжди простягав руку, коли потрібна була допомога, умів підбадьорити у важку хвилину. Чому він у свої сорок п'ять був ще сержант — це ще одна загадка. За такими думками я не помітила, як заснула. Потім проклінала днювального, який розбудив своїм криком «Відбій!».

У день висадки.

Темрява. Але це інша темрява. Не така тягуча, райдужна. Лише зрідка проскакує між фантазмагоричними видіннями. Здавалося, цієї ночі я подивилася всі свої найшаленіші сни, що скупчилися за два роки в кріокамері.

Вранці я прокинулася за хвилину до підйому. Звичка вироблена роками, у тому числі й вдома. Сьогоднішній розпорядок дня був без надмірностей. Зарядка, сніданок, підготовка до десантування. Все це мало зайняти в нас годину, з урахуванням того, що наказ міг надійти будь-якої хвилини, адже флот уже розпочав операцію.

І ось він — наказ. Взводи вишикувалися в центральному ангарі в повній бойовій викладці. Стрункими шеренгами стояв десант, трохи віддалік височіли наші бронемашини, наприкінці ангару бойові човники групи прикриття. Окремо стояла еліта — Пекельні Дайвери. Для них, одягнених у величезні десантні бронекостюми з вбудованими стрибковими ранцями, вже цокав таймер, відмірюючи час до скидання. Девізом Пекельних Дайверів було: «Йдемо на ворога вперед ногами». Виникло це від того, що еліту десанту викидали прямо з орбіти без жодних пристроїв, крім їхніх власних скафандрів. Вони мали подолати пару сотень кілометрів у

вільному падінні, перш ніж ступати на поверхню нового світу. Звучить романтично, через що кожен десантник мріяв стати елітою, але насправді все виходило не так круто. Стрибковий ранець міг працювати дуже нетривалий час. Тому, якщо не вгадати момент, велика ймовірність розплющитися в коржик, не встигнувши загальмувати або загальмувавши занадто рано.

Всі інші десантувалися у капсулах по вісім осіб або, якщо пощастить, у човниках. Нашому взводу не пощастило. Коротко виклавши тактичну ситуацію та майбутню справу, Спаркс скомандував займати місця у капсулах. Наш взвод викинуть майже одразу після дайверів. Нашим завданням буде добити все, що ворухиться, після того, як квадрат обробили бомбардувальники, зайняти плацдарм і охороняти висадку основних сил. Завдання було б нудним, якби не було таким небезпечним.

Одне місце в нашій капсулі пустувало. Нових людей із розформованих взводів до нас не підселили. Друге і третє відділення отримали по одному новому бійцю. Взводи з другого по шостий потріпало сильніше, їм докинули по 5-7 людей. Але найгірша, напівміфічна ситуація склалася з сьомим відділенням. Його формували з кожним новим набором, але не минало й трьох висадок, як взвод втрачав половину особового складу та його розформовували.

Можна сказати, що мені випав щасливий квиток під час розподілу: перше відділення першого взводу першої роти. Батько завжди підбадьорював мене, нагадуючи, що я завжди буду першою, навіть якщо стою в строю останньою. Так сталося і цього разу.

Таймер на табло дійшов до нуля. Двері десантної капсули зачинилися і в ту ж секунду нами вистрілили в напрямку планети. У міру входу в атмосферу наростала тряска. Це був перший раз, коли я десантувалася на планету з щільною атмосферою. Здавалося ось-ось з мене витрясе всі нутроші. Через ілюмінатори у стелі було видно, що капсулу огорнула щільна ковдра полум'я. Я знала, що це нормально, проте ледве стримувалася, щоб не закричати від жаху.

— Розплющ очі, Хвостіку. Коли ти ще побачиш таке видовище? — кризь тріск і гуркіт долинули до мене слова Мо, що сидів навпроти.

Незабаром усе стихло. Я розплющила очі й подивилася вгору в ілюмінатор. Небо над нами було насиченого багряного кольору. Періодично у ньому виникали сліпучі спалахи вибухів. Це наш флот тіснив сили планетарної оборони.

Несподівано все тіло налилося свинцем — капсула почала гальмування. Посадку складно було назвати м'якою, але на корж ми не перетворилися, що саме по собі добре. Дверцята капсули відчинилися з тихим шипінням. У ніс ударив різкий запах нового світу. Точніше це був запах горілої землі та плавленої пластмаси. За старою традицією мені першою вручили автомат і стусаном вигнали з капсули, потім вибралися й інші, займаючи кругову оборону на п'ятачку, де впали.

Ми були посеред величезної випаленої площі. Навколо височіли скручені чорні стовпи, і якщо це колись були дерева, то це був парк. Ми були майже в центрі міста. Точніше того, що залишилося від міста після коврових обстрілів з орбіти. Тепер нам треба було зачистити цей квадрат, якщо тут хтось залишився, і чекати на інших людей і техніку.

Через кілька секунд за моєю спиною почувся гуркіт удару, а потім ще. Це приземлилися решта з трьох відділень нашого взводу. Спаркс наказав Босові розчехлитися, а сам узяв Мо і пішов до інших. Я і брати висунулися трохи вперед, щоб зайняти великі сектори. У той час Бос і Старбак почали розпаковувати наші речі. А з речей, окрім тих, що у нас у ранцях за спинами, було майже десять кілограмів тротинулу, які тягав на собі Мо, плюс усілякі саперські

прибамбаси, величезний кулемет Великого Боса з двома цинками боєкомплекту та снайперська гвинтівка, довжиною з мене, що тепер стирчала за спиною Старбак.

— Хлопці, ну ви знаєте що потрібно робити — йдемо і стріляємо у все, що ворухиться... і не матюкається по нашому! — сказав Спаркс у навушник, коли повернувся до нас. День мав бути довгий.

Ми йшли ланцюжком на напівзігнутих по лівій стороні широкої вулиці. Попереду йшов Мо, за ним брати. Спаркс керував із середини, Старбак і Бос за ним. Я замикала тил. Було тихо. І пусто. На сотні метрів уперед і назад можна було нарахувати всього кілька згорілих кістяків якогось транспорту. Якщо це велике місто, то і транспорту має бути багато...

Раптом під ногою щось хруснуло настільки голосно в навколишній тиші, що весь загін присів, наїжачившись стволами. Скелет. Але не чотирирукого. Якоїсь тварини. Група рушила далі, пильно дивлячись під ноги.

Ми підійшли до головного входу у високу будівлю. Командир вирішив, що з нього буде добрий огляд на решту квадрата. Широкі триметрові двері були щільно зачинені. Мо спробував вибити їх плечем, але ті відгукнулися лише ледь помітним тремтінням.

— Всі назад! — Неголосно скомандував Спаркс по рації. — Дій, Мо!

Коротун дістав із нагрудної кишені готовий брикетик і встромив його посередині дверей. Відскочивши на кілька метрів і присівши за укриттям, він натиснув кнопку детонатора.

Пролунав гучний удар, і масивні двері влетіли всередину приміщення, залишивши за собою невелику хмару пилу.

Ми по одному увійшли до будівлі, розосередившись залогою. Очевидно, ця будівля мала якесь серйозне значення... У центрі зали знаходилася величезна статуя чотирирукого, який підпирав своїми руками височенну стелю. Позаду статуї знаходилися сходи з химерними поручнями, подекуди на них навіть збереглася подоба килима. Крім сходів, що вели як вгору, так і вниз, в хол виходило два симетричні коридори з боків, які зараз були перекриті товстими кованими ґратчастими дверима.

— Фобос, Деймос — підвал, Старбак, Хвостик — дах! — коротко кинув Спаркс, повільно обводячи приміщення поглядом.

Діставши зі стегової кобури автоматичний пістолет, який для закритих приміщень годився все ж краще громіздкого карабіна, я акуратно підійшла до лівої сторони сходів, що ведуть нагору. Вкотре позаздрила снайперші. Її вторинна зброя була здатна за пару секунд випустити всі п'ятдесят патронів у магазині в копійку з сорока метрів. Мені з моїм пістолетом така вогнева міць і не снилася. Карабін же використовувати було небезпечно. Важкі кулі розривали на шматки ворогів, дерева і тонкі укриття, але зрадницьки рикошетили від усього, що твердіше сталі.

Ми повільно просувалися вгору сходами, насторожено оглядаючись на всі триста шістдесят градусів.

— Контакт! — раптом почувся у навушнику голос Фобоса. Ми зі Старбак синхронно присіли, судомно стискаючи зброю, а тим часом унизу з підвалу почулася канонада пострілів.

— Мінус п'ять, — доповів Деймос, коли постріли стихли, наче їх і не було.

— Чисто, — підтвердив Фобос.

Ми продовжили рух нагору. По дорозі подолали три поверхи та ще п'ять сходових прольотів. На кожному поверсі був невеликий балкончик з видом на статую в холі, від якого відходили такі ж коридори, перекриті ґратами як на першому поверсі. Верхні поверхи постраждали від

полум'я не так сильно, як нижні. Найвищого поверху вогонь взагалі не зачепив. Можна було розглянути невинно чисті фрески намальовані на стінах, якісь артефакти на невисоких постаментах, хитромудрий малюнок на килимі. Здавалося, аборигени лише кілька хвилин тому залишили це місце.

Раптом Старбак щось помітила на дальньому кінці коридору. Жестом наказавши мені залягти, вона скинула гвинтівку і вистрілила із положення з коліна практично не цілячись. Гуркіт великокаліберної снайперської гвинтівки у вузькому приміщенні вдарив по вухах наче кувалдою. Там куди вона стріляла, піднялася щільна пелена пилу, а в стіні з'явилася дірка розміром із мою голову. Того, в кого стріляли, видно не було, але Старбак була задоволена результатом. Під дзеркальним забралом шолома я не бачила її обличчя, але впевнена, що там світилася саме та зловтіха, властива всім представникам снайперського діла. Від цієї посмішки холоне кров навіть у союзників.

Нарешті ми вибралися на дах. Легкий вітерець присмодно холодив і проганяв всюдисущий запах гару. Поки я встановлювала розвідувальне обладнання, змогла добре розглянути околиці. Старбак в цей час встановлювала клеймори й невідривно стежила за сходами. На захід від будівлі була площа, на якій приземлилися наші капсули. На схід повз цю будівлю йшла широка вулиця. Зараз можна було розглянути, що приблизно за кілометр звідси вона закінчується площею з якоюсь сферичною пам'яткою у центрі. В іншому — на північ і на південь розстилися криві вузькі вулички, які здебільшого лежали в руїнах. Я підняла погляд до неба. Небо було все таким самим багряним і періодичні спалахи нікуди не зникли. Далеко на півночі обрій перетинала велика смуга чорного диму, а може й не одна.

— Хвостик, є картинка, повертайтеся! — Почулася команда Спаркса по рації. Ми зі снайпершою на напівігнутих кинулися вниз сходами, не забуваючи про обережність.

Гурт чекав нас уже на вулиці. Спаркс махнув рукою на північ.

— Друга точка спостереження в тій стороні, — прояснив він.

У колишньому порядку ми пірнули в провулок. Трьох-чотирьох поверхових будинки майже змикалися над нашими головами. До запаху гару примішався інший — запах горілої плоті та повільної болісної смерті.

Спаркс скомандував зупинитися, коли ми вийшли на невелике перехрестя, де сходилися шість вузьких вуличок. Посеред перехрестя був фонтан. Тепер від нього залишилася купа кахлю і тоненький струмок води, що б'є з-під землі. Група розосередилася, кожен узяв на приціл один вихід, а Спаркс присів у центрі, щось клацаючи на своєму планшетнику.

Раптом щось шмигнуло в тіні у тому провулку, з якого ми прийшли.

— Рух на шість годин, — повідомила я в рацію.

— Іди перевір, — коротко відповів Спаркс. — Бос, прикрий її.

Я почала повільно ступати, дивлячись на вулицю крізь приціл, за мною слідом важко ступав Великий Бос, водячи з боку в бік стволом кулемета. Я акуратно визирнула з-за рогу в провулок. Жодних змін. Чи ні? Одна з куп сміття, здається, лежала не так. Я широкими кроками обійшла купу. За уламками ховався невеликий на зріст чотирирукий. Побачивши мене він тихо пискнув і спробував закритися листом заліза, який тримав верхньою парою рук. У нижній парі я встигла помітити закутаного в ганчір'я чотирирукого зовсім крихітного розміру.

— Чого застигла? Вогонь! — Скомандував Великий Бос.

Палець смикнувся на спусковому гачку. П'ять дев'ятиміліметрових куль з надзвуковою швидкістю вирвалися зі ствола карабіна, перш ніж я встигла щось усвідомити, розриваючи

жертву в криваве конфетті. Я була дуже близько, тому зеленою кров'ю забризкало практично з ніг до голови. Я справді застигла. Ще цілу секунду перед очима стояло спотворене від страху обличчя аборигена. А можливо, аборигенки. Так, швидше за все, це було так. Тяжко дивитися ворогові прямо у вічі. Чи ворогові? Цивільному. Вперше мені довелося стріляти в беззбройного. Жінка з дитиною. До цього все було якось простіше. Стріляєш на найменше шарудіння в будь-яку підозрілу тінь. Але так щоб впритул...

З протрації мене вивів крик Коротуна Мо по рації: «Три контакти на одинадцять!».

— Двоє на чотири, — обізвався Фобос.

— Чотири на сім, — вторив йому Деймос.

З боку перехрестя загуркотіла канонада.

— Пробують оточити?! — крикнув Великий Бос, затискаючи гашетку кулемета.

Я шмигнула за найближче укриття. З-за дальнього повороту вулиці до нас наближались чотири сірі фігури. Кожна постать тримала по два плазмомети у чотирьох руках. Великий Бос не давав їм висунутися безперервною чергою кулемета. Я зайняла більш надійне укриття і крикнула “На позиції! Прикриваю!”. В розмаїтті пострілів чітко і дзвінко прозвучала снайперська гвинтівка і спокійний голос Старбак “Один”. Це був шанс перехопити ініціативу. Коли один чотирирукий помирає, інші навколо завмирають на кілька митей. Якось там нейро-мумба-юмба. Я висунулась з укриття, щоб зробити кілька прицільних пострілів. Бос перемістився на кращу позицію. Мо, зі словами “Десертик, покидьки!” жбурнув у ворогів одну зі своїх “хлопалок”. “Два” — промовив той самий рівний голос.

Ще кілька довгих секунд і постріли в нашу сторону зійшли нанівець. Фобос і коротун відійшли від групи аби перевірити.

— Тепер чисто, — доповів Мо після ще двох одиночних пострілів.

— Цікаво. При зброї, але одягнені не як зазвичай, — задумливо повів Фобос. — Вони точно не з касти воїнів.

— У-у брат відкрив ополчення, дайте йому нобелівку, — покривлявся його близнюк.

— Але це дійсно незвичний випадок, — сказав сержант. — Раніше я особисто не бачив фактів порушення чотирирукими власних кастових устоїв.

Команда рушила далі. Ще дві хвилини блукань провулками й ми вийшли до другої спостережної точки. Вона являла собою невелику телекомунікаційну вежу метрів з тридцять заввишки. Судячи з того, що руйнувань навколо було значно менше, її спеціально залишили в цілісності під час бомбардувань. Старбак подерлась нагору, щоб закріпити обладнання. Усі інші розподілились тримати кругову оборону. Я була вражена, як спритно вона лазила, попри свій тридцятикілограмовий бронекостюм і рюкзак вагою ще двадцять.

— Чудово, тепер до нашого табору і миша не проскочить непоміченою, — сказав сержант коли снайперша спустилась. — Час повертатись.

В таборі.

Зворотня дорога зайняла менше часу, ніж я очікувала, хоча ми намагались не поспішати та не втрачати пильності, йдучи вже пройденим шляхом. Все ж ми знаходились в центрі ворожої території та стояти тут можна було лише спина до спini зі своїми товаришами. Поки нас не було інший взвод уже розгорнув мобільні укриття навколо точки висадки й почав встановлювати мінні поля.

— З хвилини на хвилину прибуде інженерна рота, — поінформував сержант. — Тож маємо тримати периметр, поки вони будуть зайняті фортифікацією.

Ми розподілились по підготованих позиціях і стали напружено чекати. Такі моменти в армійській службі я найбільше не любила. Ти просто лежиш в незручній позі та до різі в очах вдивляєшся в нерухому картину перед тобою. З певного боку це краще ніж безперервний свист куль над головою. Проте це як дивитись у безодню. В певний момент ти фіксуєшся і перестаєш взагалі щось бачити. І в ту саму мить, за іронією долі, можна проґавити як почнуться веселощі.

На моє щастя все було цілком спокійно. Жовті шоломи висадилися і взялись до роботи. За мою спиною буквально за лічені години вирости високі міцні стіни. Тепер одного погляду на наш форт здалеку було достатньо щоб зрозуміти: ми взялись за цю планету серйозно.

— Перший підрозділ, зійти з позицій і повернутися, — пролунала по рації довгоочікувана фраза сержанта.

Всередині периметру табір набував своєї форми. Жовті шоломи встановили кілька палаток, розмітили стовпчиками різні зони, підняли стовпи освітлення... Сержант зустрів нас біля воріт і показав куди далі йти.

— Ви вже вісім годин на ногах, час відпочити, — сказав він і махнув в бік однієї з палаток. — Там вам уже все облаштували, тож бігом їсти, пісяти й спати.

Настав момент перевести дух, проте ніхто не розслаблявся. Кожен розумів що ворог може напасти будь-якої секунди. Їли мовчки, похапцем, аби більше часу лишилось на найголовніше — на сон. Після туалетних процедур я увійшла в палатку і впала на найближчу вільну підстилку. В бронекостюмі було тепло і затишно. Я згорнулася калачиком і одразу ж заснула.

Наступного "ранку".

Писк шолома вирвав мене зі сну здавалось всього через мить після того, як я стулила очі. Але годинник казав, що пройшло всього чотири години. Табір ще трохи змінився. Усюди діловито снували жовті шоломи, а найбільше їх було навколо якоїсь високої конструкції в центрі табору.

— Нічого собі. Навіщо вони сюди притягли буровий турболазер? — здивувався один з бійців поряд.

— Хтозна, може, прокладають якісь підземні комунікації, — відповів йому інший.

— Через центр землі? — іронізував перший.

На мене ж конструкція враження не справила. Якщо жовті шоломи це сюди притягли, значить так треба, а моє діло мале — тримати оборону.

— Такс, солдати, — несподівано мовив сержант, виріши немов з-під землі посеред нас. — Швидкий перекус і швидко на південну стіну — замінюєте другий взвод п'ятої роти.

Наказ отримано, наказ прийнято до виконання. Вже через п'ятнадцять хвилин ми зайняли свої місця на стіні. З іншого боку стіни все було без змін. Погорілі руїни чорніли порожніми вікнами. Проте густі темно-зелені плями на бетоні давали зрозуміти, що хтось вже пробував наш форт на зуб. Інженери встановили кілька кулеметних турелей на вишках на стіні, то ж на кожен підозрілий рух летіло з пів кілограма свинцю, залишаючи по собі пил і дощ бетонної крихти.

Так в спогляданні безмовних руїн пройшло кілька годин, поки сержант не виголосив: "Надійшли дані, що з півдня до нас рухаються великі сили супротивника. Їх зустріне дев'ята

бронетанкова рота за підтримки крила “Привидів Арктура”. Будьте наготові, якщо хтось крізь них прорветься”.

Не минуло й години, як перші спалахи осяяли раніше спокійний обрій, і до нас долетів перший грім далекого бою. Спочатку це звучало так, ніби хтось вибивав величезні килими вдалині, потім стало схоже на безліч феєрверків, а ще через деякий час перетворилося на безперервний важкий гул. І цей гул наближався.

— Увага бійці, дев'ята рота не витримує натиску, — голос сержанта звучав спокійно. — Вони відступають до нас і запитали в командування орбітальний удар. Готуйтеся. Це буде довгий день.

Наступні дві години пройшли в максимально напруженому очікуванні. І от бачу рух в кінці вулиці.

— Спокійно, це наші, — сказав сержант.

До форту наблизилось з пів дюжини танків і легких ББМ різного ступеня побитості. Ті, які мали кращий вигляд, зайняли завчасно підготовані капоніри перед стіною, ті, що гірший, — сховались за воротами табору.

Знову рух на межі видимості. Один з танків відкрив вогонь у тому напрямку. Над вухом заторохотіли кулемети. “Ось і почалось” — промайнуло в голові.

Наступні години пронеслися туманною пеленою. Я стріляла, перезаряджала і стріляла знову, потім відходила поповнювала БК і поверталась на позицію. Ворог атакував відчайдушно, обходив, намагався стиснути кільце. Все повітря наповнилось запахом пороху. Винищувачі літали над головою з такою швидкістю, що неможливо було зрозуміти, чиї вони. А з-за хмар, залишаючи в небі чіткі смуги, на місто сипались бомби. Проте ми міцно стояли. Я навіть не намагалася порахувати, скільки атак ми витримали. Та зрештою ворог відступив. Канонада стихла, туман розвіювався, нові пожежі догорали. Купи тіл і пошкодженої техніки заповнили раніше порожні вулиці по той бік стіни.

— Ви всі молодці, — сказав сержант, залізши до нас на стіну. — Час перепочити.

Після наступного пробудження.

Я вийшла з намету й поглянула на небо. Воно й досі було того ж багряного кольору, як і в той момент, коли ми ступили на цю землю. Крізь хмари не було видно ні місцевого сонця, ні інших зірок. Вічна сутінкова пора зливала воедино всі прожиті тут години. У таборі продовжувала кипіти робота. Увагу привертав штабель циліндричних контейнерів розміром з мікроавтобус, огорожених жовтою стрічкою. На сірих боках контейнерів красувалися, здавалося, усі попереджувальні знаки, які тільки існують.

— Та це ж бомби з антиматерією! — викрикнув хтось. — Оце влаштуємо свято!

Поївши, знову на стіну. Спарк повідомив, що хоча чотирирукі тимчасово припинили атакувати форт, місто тепер кишить ними, і краще не піднімати високо голови. Знов потягнулись години напруженої тиші, що зрідка прорізувалась короткими кулеметними чергами чи одиночними пострілами. Я не звертала увагу на те, що відбувалось за спиною, проте, обернувшись в черговий раз, з подивом для себе відмітила, що жовтих шоломів в таборі стало набагато менше. Висока конструкція турболозера в центрі кудись зникла, як і штабелі антиматеріальних бомб.

— Отже, новини, бійці, — почувся в рації голос сержанта. — Надійшов наказ на евакуацію. Інженерна рота майже спакувалась. Потім відходять п'ята і сьома роти. Ми йдемо останніми.

— Якого біса?! А як же висадка основних сил?

— Її не буде. Мене в повний план операції ніхто не посвячував, то ж я здивований не менше вашого. Хай там як, це не змінює ситуації — ми продовжуємо тримати оборону.

Протягом наступних кількох годин човники снували туди-сюди майже безперервно, забираючи людей і цінне обладнання. Це не залишилося непоміченим ворогом. Тіні серед руїн ворушилися все частіше. Дедалі частіше гуркотів кулемет. А бійців на стіні ставало все менше. Нарешті відлетів останній човник з бійцями п'ятої роти. Наша перша рота залишилася в таборі одна. Сержант рівномірно розподілив усіх по стінах для максимальної боєздатності.

— Коли прибуде наш човник? — запитав хтось.

— Не знаю, — відповів сержант. — Мені сказали “Як тільки прийде час”.

Чотирирукі стали діяти активніше. Вони ретельно досліджували нашу оборону, не надто висуваючись, але стаючи дедалі сміливішими.

— Гранатомет на дві години!

Я кинула погляд в той бік і встигла помітити спалах, після чого кинулась на підлогу. Вибух трусонув стіну і луною прокотився по пустому табору. Влучили в нижню частину стіни, та з наших, на щастя, ніхто не постраждав.

— Йдуть вулицею!

Я глянула крізь бійницю, побачила кілька фігур, випустила коротку чергу. Фігури попадали долу. Від стіни до найближчого будинку була сотня метрів. Від нього залишилось лише три поверхи, але він все одно був вищим за стіну. На наш жаль, схоже він був недостатньо зруйнований. Чотирирукі з'являлися у вікнах, робили кілька пострілів і знову ховались. Схоже, їх там було більше, ніж нас. Кулеметна турель безперервно утюжила фасад, але без видимих результатів. Несподівано турель замовкла.

— Ось і скінчилась музика.

— У нас ще є касети?

— Це була остання.

Без кулемета становище різко ставало не на нашу користь. Тепер уже не ми, а нас притискали до укриттів. Ще кілька гранатометних пострілів вдарились у стіну і пробили в ній отвір.

— Перша рота, залишити стіну і зайняти оборону навколо посадкового майданчика!

Ми зібрались в центрі. Двох з третього відділення не вистачало. Я залягла за мішками з піском, Старбак лівіше від мене за ящиками, Великий Бос — правіше.

На цьому перепочинок закінчився. Найбільш сміливий чотирирукий поліз через пробоїну в стіні, за що тримав “вітання” від снайперши. Інші пробували стіну перелізти. Кому щастило більше ми влучними пострілами відривали руки, кому менше — голови. Однак в певний момент здалось, що ворогів більше, ніж у нас набоїв. Вони наступали повільно, але невпинно, використовуючи купи тіл полеглих як укриття.

Несподівано показники Старбак на моєму головному дисплеї блиснули червоним.

— От і все, — тихо почувся в рації її голос. — Нарешті.

Вона лежала обличчям до неба. Я підповзла і побачила зліва на її шиї глибоку опалену борозну, з якої поштовхами лилась червона кров. Рефлекторно схопилась за аптечку, хоч і розуміла, що їй уже не допоможеш. Я зняла з неї шолом і забрала армійський жетон. Потім заплющила її згаслі очі й, відштовхнувши тіло у бік, зайняла її вогневу позицію. Чотирирукі вже повністю контролювали стіну, змушуючи нас втискатись в землю.

— Чорт! А це проблема! Хвостик! — покликав Коротун Мо в рацію.

Я обернулась і пошукала його очима. Він сидів спиною до великого ящика і тримався лівою рукою за передпліччя правої. Частина руки нижче передпліччя лежала на підлозі. У два стрибки я опинилась поряд.

— Знаєш, ти така гарна сьогодні, — сказав він.

— Не трясиповітря даремно, — процідила я крізь зуби.

Я відстібнула пошкоджені сегменти його броні та натягнула на обрубок спеціальний пакет.

— Яка прикрість — я ж не звик це робити лівою, — марив він. — Коли ми виберемось, підеш зі мною на побачення?

Схоже костюм вколов йому подвійну дозу знеболювального.

— Тільки якщо я своїми руками тебе не придушу, — сказала, я закінчивши необхідні процедури. — Сиди тепер і не висовуйся.

Мою увагу привернули показники Великого Боса.

— Бос, ти в порядку? — запитала я в рацію.

— Все в нормі, не зважай, — відповів він з крехтінням, безуспішно намагаючись приховати біль.

Я підповзла до нього і рвучко перевернула на спину. На грудях трохи нижче ключиці виднілась проплавлена пробоїна.

— Та це дрібниці, — набундючився Бос.

Я приклала вухо до рани й трохи надавила на грудину. Бос засичав від болю.

— Це я вирішую дрібниці чи ні, — суворо сказала я. — Легеню не пробито, то ж зможеш продовжувати.

Я видавила медгель з тубика просто в дірку і заліпила зверху скотчем. Потім підбадьорливо поплескала бійця по плечу і поповзла назад у своє укриття. Повівав легенький вітерець. Пахло порохом, озоном і горілим пластиком. Я вставила в карабін останній магазин і глянула навкруги чи нема десь ще. Несподівано я чітко побачила власну тінь на тлі зеленого спалаху, а за мить вибух вдарив по вухам. Одразу два біомонітора згасли. Фобос і Деймос.

— Солдати, гуртуємось спина до спина! Треба ще трохи протриматись! — голос сержанта в рації звучав хрипло. Його також поранили?

Я озирнулась. Сержант відтягував двох пораниених до купи великих ящиків обабіч посадкового майданчика. Інші, хто ще був живий, відступали туди ж.

— Бос, відступай, я прикрию! — крикнула я.

— Ні, це я тебе прикрию, — відповів той. — І не сперечайся зі старшими!

Коротка перебіжка й ось я в оточенні інших бійців. На ногах залишилось шестеро з двадцяти трьох і ще п'ятеро надто поранені, щоб продовжувати бій. Решта залишиться тут, і ми навіть не зможемо забрати їхні тіла.

Я поглянула на небо, проклинаючи командування, цю планету і всіх богів всесвіту. Тієї ж миті, як довгоочікуваний місяць в потоках світла, в небі з'явився човник. Заторохкотіли його бортові гармати. Вогняний град падав на землю навколо нас, розриваючи на шматки ворогів, які наближались.

— Схоже я встиг, — заговорив в рації незнайомий голос. — Давайте пошвидше поки ніхто з них не дістав гранатомет.

Човник приземлився на майданчик, опустивши апарель ще в польоті. Звідти вискочили двоє членів екіпажу, допомогли нам занести пораниених і зайняти місця. Нарешті апарель

піднялась і пілот дав ходу. Я дивилась в ілюмінатор на негостинну землю, що віддалялась. Несподівано табір, а за мить і все місто потонуло у сліпучому світлі, що виривалось просто з-під землі. Човник добряче трусонуло, хтось зойкнув від болю, а у мене по всьому тілу пробігли мурашки. Так ось навіщо був бур і куди поділися бомби. Човник зробив різкий маневр, і планета зникла з поля зору. Переді мною залишилося лише безкрає, багряне небо.